

Oppepper

Een engelschare

Toen de dienaar van de profeet de volgende morgen opstond en naar buiten liep, zag hij overal rond de stad soldaten, paarden en strijdswagens. 'Meester, kijk daar eens! Wat moeten wij doen?' riep hij naar Elisa. 'Wees maar niet bang,' stelde Elisa hem gerust. 'Ons leger is groter dan dat van hen.' Toen bad Elisa: 'Here, open de ogen van mijn dienaar en laat het hem zien.' En de Here opende de ogen van de jongeman, zodat hij kon zien hoe de berghellingen wemelden van de strijdswagens en paarden van vuur rondom Elisa. (2 Koningen 6:15-16)

Veilig geborgen? Zorgt God echt voor Zijn kinderen? De wereld lijkt soms zo verwarrend, zo kil en zo koud. Er zijn telkens weer van die momenten waarop ons geloof op de proef wordt gesteld. Een bericht van ziekte, een financiële strop, problemen in de familie... zou dat toch niet wat anders gekund hebben? Misschien wel, maar als wij toch eens in de geest konden kijken en het gordijn van de geestelijke wereld even zou worden opgelicht, zouden wij zeker opgelucht adem halen, net zoals de dienstknecht van Elisa.

Gods legermacht is machtig en altijd aanwezig. Zijn engelen zijn onze helpers en ze zijn er altijd, op ieder moment en in elke situatie. Maar dat gordijn wordt niet zo snel voor ons geopend, want het is Gods verlangen om ons te leren wat geloven nu eigenlijk precies inhoudt. Jezus zei tegen Thomas: "Gelukkig zijn de mensen die in Mij geloven zonder Mij gezien te hebben." Zonder te zien? Het is zoveel makkelijker als wij alles steeds kunnen zien.

Zo werkt het echter niet. Geloof is juist zo kostbaar omdat het aan God vasthoudt op de momenten dat het zicht verdwenen is en wij niets anders meer hebben om ons aan vast te houden dan de beloften van God. "Ik ben je Herder. Ik laat je niet vallen." Als ons geloof uitsluitend gestoeld is op het zicht, is het maar de vraag of dat geloof wel overeind blijft als het zicht verdwenen is.

Misschien dat we nooit zelf een engelschare zien, of een regiment hemelse strijdswagens die de vijand doen sidderen, maar toch licht God voortdurend kleine tipjes van de sluier voor ons op. Hij laat voortdurend zien dat Hij bij ons is, maar we moeten die momenten wel leren herkennen en ze gebruiken om ons geloof mee te sterken. Vaak zijn het van die zogenaamde 'toevalligheden.' "Wat een toeval dat ik je net ontmoette. Wat een toeval dat jij net de brief schreef..." En ga zo maar door.

Was het toeval? Of zitten de engelen er achter en is het misschien God zelf wel die ons toefluistert: "Ik houd van je, Mijn lieve kind. Ik zorg voor je, ondanks alles."

In een boek¹ over George Müller staat: "Als er in het Guinness Recordboek een record zou staan over die prachtige toevalligheden, zou George Müller zonder twijfel het record in handen hebben." Het leven van deze man werd gekenmerkt door toevalligheid na toevalligheid. "Ik belast niemand met mijn zorgen," zei Müller aan het begin van zijn bediening. "Ik deel mijn lief en leed met God, en dat moet genoeg zijn. Hij zal voor me zorgen." En dat deed God. George Müller is de geschiedenis in gegaan als een man van gebed die, zonder een cent te bezitten, honderden weeskinderen verzorgde en redde van de straat, in het Engeland van twee eeuwen geleden. Een engelschare heeft hij in zijn aardse leven nooit gezien, maar die kleine wonderen, die wij zo achteloos toevalligheden noemen, wel. En dacht je misschien dat Müller geen strijd had? Dat hij wellicht zo dicht bij God stond dat de verleiding en de stormen van het leven geen vat op hem hadden? Zeer zeker niet. Zijn leven kenmerkte zich juist door strijd en tegenslag. Alleen wist hij heel goed waar hij met zijn problemen naar toe moest gaan. Hij zocht zijn toevlucht in de burcht van God, en dat is precies de plaats waar wij ook naar toe moeten gaan.

"De Here is een sterke toren, zijn naam is kracht. De rechtvaardige zal bij Hem zijn toevlucht zoeken en veilig zijn." Spreuken 18:10